

Свята Мати Тереза

*Промова, виголошена в Білому Домі під час народного
молитовного сніданку з президентом Клінтоном*

Ісус помер на хресті, тому що це було необхідно для нашого добра, щоб порятувати нас від власного ж егоїзму. Відмовився від усього, щоб виконати волю Отця і показати нам, що і ми маємо бути готові зректися всього для здійснення Божої волі і любити одне одного так, як Він любить кожного з нас. Якщо ми не здатні віддавати те, що від нас потребують для добра іншого, в нас надалі панує гріх. А віддавати потрібно до межі болю.

Багато людей виявляють велике співчуття до дітей Індії та Африки, де безліч їх вмирає з голоду. Багато людей також дуже занепокоєні насильством і в такій великій країні, як Сполучені Штати Америки. Таке занепокоєння є вмотивоване. Однак дивує те, що ті ж люди часто є абсолютно байдужі до мільйонів дітей, яких вбивають на підставі вільного вибору їхніх матерів. Йдеться тут про аборти, що ведуть до такої сліпоті.

Коли я бачу на вулиці голодних, даю їм тарілку рису чи шмат хліба. Але набагато важче наситити духовно спраглих, людей, які зачерствіли у переконанні, що вони нікому не потрібні, що їх не люблять, що вони обтяжливі для суспільства.

Матеріально вбогі люди іноді доходять до страхітливого стану. Колись увечері ми підібрали з вулиць нашого міста чотирьох осіб. Одна з них виглядала жахливо. Я сказала своїм сестрам: “Подбайте про цих трьох осіб, а я заопікуюсь тою, що почуває себе найгірше”. Я зробила б для тієї жінки все, що лиш могла з любові вчинити. Коли поклала її до чистого ліжка, на її обличчі з’явилася чарівна усмішка. Вона взяла мене за руку і сказала тільки одне слово – “дякую” – й померла. А я сиділа біля неї і робила “обрахунок” сумління. Запитувала себе: “Що на її місці сказала б я?” Відповідь була простою: “Я голодна, вмираю, мені холодно і боляче”. Або щось схоже. Ця ж жінка обдарувала мене вдячною любов’ю і померла з усмішкою на обличчі.

Був у нас також один чоловік, якого ми витягнули з каналізації. Він наполовину був з’їдений червами. Коли ми взяли його до нашого дому, він лише сказав:” Я жив, як тварина, але помру, як ангел, в любові та опіці”. Ми очистили його тіло від хробаків і єдине, що він, посміхаючись, сказав, було: “Сестро, я йду додому, до Бога”. І вмер. Було щось вражаюче величне у цій людині, яка щойно померла. Його останні слова не були звинуваченням когось у своїх бідах, не мали претензій. Як ангели – такою є велич духовно багатих людей, навіть, якщо вони жебраки.

Ми не соціальні працівники. Можливо, на думку деяких людей, ми й виконуємо соціальну роботу.

Посеред цього прагматичного світу ми повинні бути небайдужими, бо маємо обов'язок нести Боже слово до ваших родин. Родина, яка разом молиться, – об'єднується.

Хочу, щоб ви віднаходили вбогих насамперед у власних домівках. Почніть любити. Несіть Добру новину спершу близьким людям. Піклуйтеся про своїх сусідів. Чи ви хоч знаєте, хто живе поруч?

Наведу винятковий приклад любові до ближнього, який я спостерігала в одній індуській родині: “Мати Терезо, я знаю одну родину, де вже давно нічого не їли. Зробіть щось”. Я взяла трохи рису і поспішила туди. В хаті на мене голодними очима дивилися діти. Не знаю, чи хтось з присутніх тут бачив голод. Я його бачила часто. Однак мати цієї сім'ї взяла рис і вийшла з дому. Коли вона повернулася, я запитала: “Де ти була? Що ти робила?” Вона відповіла: “Вони також голодні”. Ця жінка віднесла їжу сусідній мусульманській сім'ї, де були також голодні. Цього вечора я вже не приносила їм рису, бо хотіла, щоб індуська та мусульманська сім'ї скуштували радість взаємного обдаровування. Треба було бачити тих дітей, які світилися радістю і випромінювали радість і мир разом зі своєю матір'ю, яка була здатна любити аж до болю. Така любов має починатися вдома.

Я часто говорю про заміжжя з усміхом. Один професор зі США якось мене запитав: “Ви заміжня?” Моя відповідь була: “Так. Але іноді дуже важко посміхатися до мого чоловіка Ісуса. Він деколи буває надто вимогливим”. Так, власне, є, коли любов вимоглива – але все одно віддаємо її з радістю.